

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy 362.51

Hely

Idő "1927"

Személy

Helysz. 362.51 "1927"

Szerző:

Cím: Padonalvók

Forrás: Az Est

Bp
(Hely)

1927. 10. 20
(Idő)

—
(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Székesfővárosi háziyomda 1923

Közp.

— Padonalvók. A hideg ős korán be-
köszöntött és a pályaudvari szállodák
mégis új konkurenszt kaptak. A főváros
teleszórta a Baross teret, a Tisza Kál-
mán teret, az egész keleti pályaudvar
környékét padokkal, amelyeken össze-
gubbaszkodva, összebujva fázósan és
remegve, de mégis csak — el lehet
aludni. No meg azután itt van a pá-
lyaudvari III. osztályú váróterem is.
Nem kell hozzá egyéb, csak egy peron-
jegy, vagy az sem, ha jószívú a jegy-
szedő portás és már kész a legnagy-
szerűbb éjjeli szállás.

Am nem mindegyik padonalvó ül le
azzal a határozott céllal, hogy — min-
gyárt ott is alszik a padon. Vannak,
akik csak odatelepednek, ahol sokan
vannak, mert ott hall is, lát is valamit
az ember, meg neki is dűtheti a hátát
a padnak és ha éppen muszáj, hát —
el is aludhat. Vannak azonban állandó
padonalvók, mondhatnók úgy is, hogy:
rendes padonalvók. Ezek már csak ak-
kor ülnek le a padra, amikor végérvé-
nyesen éji pihenőre térnek és ha vélet-
lenül valaki elfoglalta megszokott he-
lyüket, villámio pillantásokat lövel-
nek rá.

A pályaudvar állandó alakja, a
sarki hordárok üldözött réme: a vén
csomagördő legény, nyáron a pályau-
dvar előtti köveken búvik meg. Az
ős beálltával azonban ő is a biztosabb
kényelmesebb pad alvásra tér át. A

(Lóránt rajza)

közeli Baross térről azonban elhúzódik
messzibb, a Tisza Kálmán térre, ne-
hogy egy reggelén, amikor jobban esik
egy kicsit tovább nyújtózni az »ágy-
ban«, valamelyik városi hordár rajta-
csipje, fülönfogja és — odavigye a
rendőrhöz.

A Baross tér: a vidékieknek marad.
Abból is inkább: a férfiéneknek. Az asz-
szonyok közül csak az öregebbek kultu-
rádják a kis vasúti kert környékét. A

(Lóránt rajza)

vidéki gazdálkodó körülbástyázza ma-
gát kosarával, csomagjaival és csak
úgy rákönyököl az egyik kofferre,
mintha odahaza, a nagyvendéglőben
beszélgetne vasárnap délután. Azután
szépen, lassan, hortyogva elalszik.

Az öreg vidéki néni már egészen rá-
dől nagy batyujára, jól nekitámasztja
magát, megveti a lábát a földön és rá-
hajlik két kezére, mintha otthon, a
puhapihész párnán aludna. Az álma is

(Lóránt rajza)

bizonyára tiszta és zavartalan, csak
néha rázkódik meg a hidegtől, de ez csak
pillanatokig tart.

Bent, a pályaudvar várótermében
huzódnak meg azok, akik valami kü-
lönösebb okból nem tehetik ki magu-
kat a hidegnek. A betegek, a bénák, az
anyák kis gyermekükkel. A kisgyerekek

nekitámasztja a fejét az anyja oldalának, jól beleássza magát az anyja szoknyájába, azután, *leesett állal, elszundít*. Az anya, szegény, akinek a saját pihenésénél is fontosabb a gyereke pihenése, meg nem mozdulna a helyéről; karját összefonja és le-letekintve kis gyermekére, *olykor ő is behunyja a szemét*. De csak lopva és pillanatokra, mert utána már újra fent van és vigyáz a gyermek álmára. *Olyan, mint a katona az őrhelyén*.

Reggelre azután megdörzsölik a szemüket, kicsit lesimítják gyűrött ruhájukat a padonalvók és elindulnak vonatjuk, vagy egyéb foglalatosságuk után. (L. M.)

— Orvosi hír. Dr. R

rábá rendel (M. Ország)